

СКАРБИ: МОЛОДІЖНА СЕРІЯ

BOBK
КАЗАН
ВІДАЛНИЙ ДРУГ

Джеймс Олівер Кервуд

ВОBK
КАЗАН
ВІДАНИЙ ДРУГ

*Переклад з англійської
Олени ЛОМАКІНОЇ*

КИЇВ • ЗНАННЯ

Глава 1

ДИВО

Казан лежав тихо й нерухомо, напівзаплющивши очі й уткнувшись сірим носом в передні лапи. Навіть кам'яна брила заледве могла позмагатися з ним у непорушності — він жодного разу не кліпнув, жоден м'яз на його тілі не задрижав, жодна ворсинка не ворухнулася. Однак кожна краплина дикої крові у його довершеному тілі нуртувала від надзвичайного збудження, якого Казану ніколи не доводилося відчувати раніше. Кожен його нерв, кожна фібра його сильних м'язів були натягнуті, мов сталеві струни. На чверть вовк, на три чверті лайка, чотири роки свого життя він провів серед незайманої природи. Йому були знайомі муки голоду, він на власній шкірі звідав, що таке люті морози, засинав під голосіння вітрів над арктичними пустелями. Йому доводилося чути гуркіт стрімких потоків та водоспадів і зіщулюватися під могутніми поривами бур. Його горло і боки були пошрамовані у битвах, а очі почервоніли й набрякли від снігу. Його звали Казан, Дикий Пес, — адже він був справжнім велетом серед собі подібних і не менш безстрашним, ніж люди, що везли його крізь небезпеки скутого кригою світу.

Він ніколи не знав, що таке страх, — до сьогодні. Ніколи ним не оволодівало таке жагуче бажання *утекти* — навіть у той моторошний день у лісі, коли він спроміг-

ся побороти і вбити велику сіру рись. Він не розумів, що саме його так наполохало, проте знав, що перебуває у якомусь іншому світі, де безліч речей налякали й стривожили його. Це була його перша зустріч із цивілізацією. Казан понад усе хотів, щоб господар повернувся у це дивне приміщення, у якому його залишив. Ця кімната була вмістилищем різних жахів. На стінах — величезні людські обличчя, що нерухомо й безмовно витріщалися на нього — він і подумати не міг, що люди можуть мати такі погляди. Казан згадав, як спостерігав за господарем, що лежав у снігу, холодний і непорушний, а він сидів поруч і оплакував його. Хоча ці люди на стінах виглядали як живі, проте все одно здавались мертвими.

Раптом Казан нашорошив вуха. Стало чутно кроки, потім тихі голоси. Один з них належав господарю. А інший... пса взяв дрібний дроз! Колись давно, ще коли він був зовсім малим цуценям, він нібито чув звуки, котрі нагадували цей дівочий сміх, сповнений дивовижного щастя, що бринів нестримною любов'ю і ніжністю. Все це спонукало Казана підняти голову, коли вони увійшли. Він дивився на них сяючим поглядом почервонілих очей. Одразу збагнув, що вона, певно, дорога господарю, адже він її обіймав. Її золотаве волосся переливалося у мерехтливому світлі, на щоках вигравав рум'янець, а очі сяяли волошковою синню. Побачивши пса, вона ледь чутно скрикнула і кинулася до нього.

— Стій! — крикнув чоловік. — Він може бути небезпечний! Казан...

Вона була біля нього на колінах, така мила, ніжна і прекрасна, очі чарівно світилися, а руки були готові торкнутися його. А що йому тепер робити? Відсунутися? Загарчати? А раптом вона одна з тих людей на стінах, раптом вона його недруг? Може, вчепитися в її білу шию? Він бачив, що чоловік, блідий як смерть, біжить до них. Тоді її рука опустилася йому на голову, і цей дотик викликав тремтіння у всьому його тілі. Жінка обома руками підняла його голову, наблизилася до нього і, майже схлипуючи, вимовила:

— То от ти який, Казан, мій друже Казан, мій героїчний пес! Ти привіз його додому, до мене, коли всі решта загинули! Мій Казан, мій герой!

І тут, о диво, вона притулилася до нього обличчям, і пес відчув її приємний теплий дотик.

У ту мить Казан лежав нерухомо і майже не дихав. Здавалося, пройшла ціла вічність, перш ніж жінка відсторонилася від нього. У її синіх очах були сльози, а чоловік стояв над ними, міцно стиснувши руки і зціпивши зуби.

— Я ніколи не бачив, щоб він дозволяв комусь торкатися до себе голими руками, — нарешті зачудовано мовив він. — Обережно відходь назад, Ізабель. О Боже, поглянь!

Пес почав тихенько скавучати, не зводячи з жінки своїх налитих кров'ю очей. Йому хотілося знову відчутти її дотик, торкнутися її обличчя. Цікаво, чи його поб'ють, якщо він все-таки насмілиться? Тепер він точно знав, що не завдасть їй ніякої шкоди. Тепер він готовий був порвати за неї будь-кого. Тож почав поволі підповзати до жінки, не зводячи з неї очей. Він чув вигук чоловіка: “О Боже, поглянь!” — і здригнувся. Проте ніякого удару не сталося. Він обережно доторкнувся холодним носом до її тонкої сукні, і вона, не зрушивши з місця, подивилась на нього сяючими, як зорі, очима.

— Дивися! — прошепотіла вона. — Дивися!

Ще півдюйма... Ще дюйм... Ще два... І він своїм масивним сірим тілом подався до неї, повільно водячи носом спершу по ногах, потім по колінах, і нарешті торкнувся маленької теплої руки. Пес усе ще не зводив з неї очей: він бачив, як дрібно пульсує жилка на її білій шиї, як тремтять її губи, як вона зачудовано дивиться на чоловіка. Чоловік також опустився поряд з ними на коліна, знову обійняв жінку і потріпав пса по голові. Казану не сподобався цей дотик. Пес не довіряв йому: сама природа навчила його не йняти віри людським рукам. Проте він бачив, що жінці це приємно, тому дозволив такий дотик.

— Казане, друже, ти ж її не образиш? — м'яко сказав господар. — Ми ж обоє любимо її. І вона наша, Казане, цілком. Твоя і моя! І ми будемо піклуватися про неї все життя, а якщо доведеться, то зітнемося за неї в бою не на життя, а на смерть. Ех, друже...

Казан ще довго не зводив з неї очей, лежачи на килимку. Він дивився і слухав — і йому все більше хотілося підповзти і торкатися її рук, чи сукні, чи ніг. Якийсь час потому господар щось сказав, і жінка зі сміхом підскочила й підбігла до великої квадратної штуки в кутку, що блищала рядом зубів, довшим за розміри його тіла. Він замислився, для чого призначені ті зуби. Пальці жінки торкнулися їх, і Казан зрозумів: ніяке шепотіння вітрів, коли-небудь чуване ним, ніякий гуркіт водоспадів і річкових порогів, ніякий пташиний щебіт навесні не могли порівнятися з цими звуками, якими повнилася кімната. Він уперше чув музику. Спочатку вона налякала і стривожила його. Потім пес відчув, що страх полишив його, а на зміну прийшло дивне тремтіння в тілі. Він хотів уместитися на задні лапи і завити, як раніше вив на небо, вкрите мільярдами зірок, холодними зимовими вечорами. Але присутність жінки утримала пса від втілення цього задуму. Він почав поволі підкрадатися до неї. Відчувши на собі погляд чоловіка, зупинився. Потім, притиснувшись мордою і шиєю до підлоги, продовжив рух. Він уже подолав половину шляху до неї, аж раптом чарівні звуки почали танути.

— Продовжуй! — почув він тиху спонуку чоловіка. — Продовжуй, не зупиняйся.

Жінка повернула голову, побачила Казана, що розпластався по підлозі, і продовжила гру. Чоловік усе ще спостерігав за ним, проте тепер цей погляд не спиняв пса. Він підбрався ближче, ще ближче, аж поки не торкнувся витягнутою мордою до подолу її сукні, що звисав на підлогу. А потім вона почала співати. Казан завмер, його пробирала дрож. Він, бувало, чув проникливі наспіви жінок племені крі перед входом до вігваму, чув дикі голосіння північних оленів, проте йому

ніколи не доводилося чути нічого подібного до звуків, що злітали з губ цієї жінки. Він навіть забув про присутність господаря. Тихо, крадькома, щоб вона не почула, пес підняв голову й зустрівся з нею поглядом, і щось у її очах вселило йому довіру. Пес поклав голову їй на коліна. Удруге він відчув дотик її руки і, глибоко зітхнувши, заплющив очі. Музика стихла. До Казана долинув звук, схожий не то на сміх, не то на схлипування. Господар кашлянув.

— Я завжди любив цього розбишаку, але такого я від нього не чекав, — сказав він, і голос його прозвучав якось незвично.

Глава 2

На Північ

Для Казана настали прекрасні дні. Він сумував за лісами й глибокими снігами. За щоденною боротьбою з іншими псами в упряжі, за їхнім гавкотом у себе за спиною, за їздою навпростець по рівнинах і пустирях. Йому не вистачало криків погонича і навіть погрозливого свисту шестиметрового батога, звитого з оленячих кишок. Він згадував про завивання в себе за спиною і натяг посторонків, котрі не давали забути про те, що за ним — ціла упряж. Але на заміну цьому всьому прийшло дещо інше. Це “щось” витало в повітрі навколо нього, навіть коли жінки чи господаря не було поруч. Пес постійно відчував присутність чогось невловимого, що повністю позбавляло його почуття самотності. Це був аромат жінки, що іноді спонукав його тихенько скавучати, особли-

во коли вона була поруч. Він не був самотній ночами, коли мав би просто завивати на зорі. Він не відчував самотності, тому що якось уночі, крадучись, походжав по будинку, аж поки не знайшов саме ті двері. І коли на ранок жінка відчинила їх, то побачила, що Казан лежить, згорнувшись калачиком, на порозі. Вона нахилилася й обійняла пса, а її густе довге волосся накрило його, розповсюджуючи неперевершений аромат. Після того вона постелила йому килимок біля своєї кімнати, і довгими ночами Казан знав, що вона ось тут, за дверима, і це тішило його. Щодень він усе менше згадував про дику природу, а натомість усе більше його думками заволодівала ця жінка.

Аж раптом почалися якісь зміни. Навколо було помітне якесь хвилювання і метушня, а жінка приділяла йому все менше уваги. У пса наростав неспокій. Він відчував зміни у самому повітрі й почав пильно вдивлятися в обличчя господаря. А якось із самого рання на нього знову надягли нашійник і залізний ланцюг. І лише коли він попрямував за господарем надвір, почав усвідомлювати: його відсилають геть! Пес усівся на задні лапи й відмовився зрушити з місця.

— Ну ж бо, Казане, — почав умовляти чоловік. — Підводься, друже...

Пес не послухався й оскалив зуби. Він очікував, що за цим буде хльоскання батога чи удар кийка, але нічого такого не сталося. Господар засміявся і повів його назад у будинок. Вийшли вони уже втрюх, і жінка потріпувала його по голові. Саме вона переконала його стрибнути у велику чорну діру в темні нутроці вагона. Саме вона заманила його в найтемніший куток, де господар прив'язав ланцюг. Потім вони пішли, заливаючись сміхом, мов діти. Після того Казан годинами лежав тихо, напружившись і дослухаючись до незвичного перестуку коліс. Кілька разів цей перестук зупинявся, і зовні було чутно якісь голоси. Нарешті він, упевнившись, що почув знайомий голос, смикнувся на ланцюгу й завив.